

Svenskerne paa Kronborg.

En historisk Roman.
Af H. F. Gwald.

— Første Del. — (Fortælling.)

De svenske og danske Herrer blandede sig under Ridderne imellem her og der og indledede venstrelige Samtaler. Saaledes sluttede Kay Lykke sig til den svenske Oberst Overfeldt; men denne havde og svenske Kriger iagttog med et Smil de danske Ryttere. Disse vare rigtignok bedre klædte og beredne end Svenskerne, hvis Uniformer ikke svarede til Navnet og viste alt andet end Ensartethed; men Svenskernes Holdning var fuldstændig og Evolutionerne gik med stor Punctiliositet, hvorimod de danske Ryttere gav sørgelige Vidnesbyrd om, at det i høj Grad fattedes dem paa Hæder. Derimod vare de svenske Ryttere ikke lystelige at se til for fredelige Tilskuere, fordi deres vilde, brune og arbede Ansigter fortalte adskilligt om Krig, Mord og Dold og dannede en passende Illustration til Kong Karls fejtrige Felttog med deres blodige Bedrifter. I de lystige Rytter og bulede Ledertøjser skal da heller ikke alene Sværdene, men Eventyrer af alle Nationer.

Tusmørket begyndte allerede at falde paa, da den kongelige Karosse under Kløfteringning, Kanonafsalv og Trompeternes Lyd rullede over Broen ind i den indre Slotsgaard, hvor Majestæterne steg af Bognen. En og anden af de gamle danske Herrer rystede paa Hovedet ved det Syn og tænkte i sit stille Sind, at Kong Kristian vilde vende sig i sin Gård, hvis han kunde høre, hvilke Røster der nu gængs i hans Haller, og hvis Sporer der klang paa hans ældste Hjemms Dørtærstel.

Kong Frederik førte straks sin høje Gæst til Prinsessestuen og ad Taarnets Vindeltrappe op til den anden Etage, hvor den blå Sal, det eneste Sovegemat og en Række Bænkler tilbød Kong Karl et pragtfuldt og efter de Tidens Begreber vel indrettet Værelse. I samme Stue var Plads til de fornemste svenske Herrer, Kong Karls nærmeste Opvartning, og hvem han ellers udpegede dertil. Stant hans Væsen ikke lod nogen Mistro sinne frem, magede han det dog saa, at han om Natten vilde være omgivet af en Stare tro svenske Mænd, og nærmest sit eget Sovegemat indkvarterede han den mest aarvaagne af dem alle, sin Yndling Erik Dahlberg.

Mestens Kong Karl og hans Mænd forfristede sig efter den lange Rejse og klædte sig om til Tæppet, stegedes og brusedes der i Kølten og Kølber, og Kofte, Kølber, Svøb, Sølvkammerjener og Dugsvende færdedes i stor Trængsel for at skulle det overdaadige Maaltid, der skulle indtages i Ridderfjalen eller, som den den Gang kaldtes, Dansfjalen.

I Prinsessestuen havde Kofte blusset op, og i Kølberne nedenunder drejede to Karle over et livligt Baal de ti Spid, som vare Kristian den Fjerdes egen Opfindelse. Trods at Jær blandt Tjenerstaben for at gøre deres bedste faldt der dog mellem dem Ord, som vilde have glædet salig Kong Kristian højlig, havde han kunnet høre dem, men som vilde have sturret slemt i Svenskernes Dren.

Vinskanten, Reinholdt Thor-Smede, en svær Mand med et rødblusende Ansigt, hylede dybt ned i den store Vinkelbænk, hvor Vinsfadene laa i Rækker, og en Springsbrønd gav frisk Vand til at skylle af med. Han tappede spansk Vin, Sekt og den kostbare Rhinskvin i store Kander, og Kølberbenene satte dem til Side, naar de vare fyldte. Rejseflasken, Klavs Ohm, hjalp til og holdt sin Stalsbroder i Kongens og Balti Tjeneste med Snat.

„Hil J ham saa at se?“ spurgte han Thor-Smede. „Kong Karl begribeligvis!“

Thor-Smede tørrede Svæden af Panden og udstødte en drøj Ed.

„Vel sit jeg sig paa ham“, sagde han saa, „lige da han braliede ud af Karossen, og aldrig nogen Sinde saa jeg federe Svin.“

„Hil!“ sagde Klavs Ohm, „tal ej saa bespøttelig om Hans svenske Majestæt!“

„Jeg giver ham Døden og Djævelen“, brummede Thor-Smede. „Heller drejede jeg Hanen til et Gravøl end til dette herrens Gilde. For det skal J vide, Klavs! at havde ikke Kongen selv med sin egen Mund budet mig at stante af den bedste Løn, vilde jeg ikke have gjort det.“

„Hvad Hans Majestæt byder og befaler, ser det end paa anden Haand“, mente Klavs Ohm, „det maa vel være ret og rigtig.“

„Saamænd; men somme Befalinger ere lettere at adlyde end andre, og kunde vi i Aften have drukket paa, at den svenske Konge havde inakket sin Hals paa Bejen, vilde det være ulige lystigere. Dnd Gæst er velkommen som Salt i surt Væ.“

Slige Ord faldt der flere af omkring i Slottets Kroge, og jo dybere ne, des mere ligefrem; men i de prægtige Sale ovenpaa var alt Smil og Galanteri.

En halv Time før Tæppet blev Kong Karl indført til Dronningen, hos hvem han fandt en artig, men oget fald Modtagelse. I det hele havde han under sit Besøg flere Gange Lejlighed til at gøre den Jagttagelse, at Dronningen ejede en højlydende Sjæl, nar i Slægt med hans egen, og han mente at maatte ønske sig til Lykke, fordi hun ikke var en Mand og Konge i Danmark.

Klotten otte gik de høje Herkaber til Taffels i Ridderfjalen, hvor Kærterne i de to vældige Messing-Lysetroner, af hvilke den midterste rejste næsten seks Tusind Pund og var prydet med en Dianafigur i Legemsstørelse, udbredte en straalende Lyglans og viste denne pragtfulde Sals mange kostelige Prydelser med blændende Lydelighed og Klarhed — det rigt udtaarne og forgyldte Væf, den store Ramin af fort Marmor med inlagte Sølvprydelser, Jæbus' og Lunas Villedstøtter af bredet Sølv og øverst en stor Sølvørn med udsprejdede Vingler; det prægtige Stantebord af Jæntre med inlagt Sølv, den paa en lignende Maade rigt smykkede Musikantertel ved Indgangen og det kostbare Orgelværk.

Alt denne Pragt, af hvilken her kun det mest isjefaldende er nævnt, vakte de indtrædendes største Beundring;

men dog fattedes en Prydelse, som endda var Ridderfjalens mærkeligste og havde stærkt Kunsthæder, nemlig de skønne, i alle Farver vævede Tapeter, hvis Billeder forherligede Kong Kristians og den danske Hærs Bedrifter, navnlig i Kalmartigen; Svenskernes vanærende Flugt fra Wisby-Stansle, Kalmars Overgivelse og andre Triumfer under dette lykkelige Felttog. Tapetvævningen var den Gang en vigtig Industri i Danmark; der fandtes slige Væverier i Slangerup og Køge, men Tegningerne til Ridderfjalens Tapeter menes at være udfærdiget af den berømte hollandske Maler Karl van Mandern den yngre, hvis Søn siden kom til Danmark og udsærte adskillige Malerier saavel for Kristian den Fjerde som for Frederik den Tredie.

Nu tænkte de danske Herrer, som saa, at Baggene kun bar de daglige Ghidenladers Tapeter, at de navntundige Tapeter ikke, som ellers ved fællige Lejligheder, vare opkængte, fordi man vilde udnagaa til saare Kong Karls og de svenske Herrer's Følelser; men Kong Frederik selv og de saa indviede havde den ydmygende Bevidsthed, at en hemmelig Artikel i Moskiske Fredstraktat indeholdt den smaalige Bestemmelse, at nogle for den svenske Nation trænende Billeder, som gemtes i Danmark, skulde for at have enhver Grund til slet Forslaelse forandres eller fjernes.

Under Trompeters og Herpavers Lyd tog Majestæterne og nogle saa udvalgte Plads ved Tæppet, som var dækket med en guldfrynset Dug og kostelig smykket. Sofie Amalie sad alene for Enden af Bordet, nærmest hende paa den højre Side Kong Karl og dernæst Kong Frederik. Saa var der ladet Plads aaben til en Forsætter. Efter ham havde den svenske Rigsmarsskalk Gabriel Oxenhierna sin Plads, den svenske Gesandt Sten Bjelke og den svenske Kammerherre Niels Brahe. Her til kom den næste Dug Polakken General Korsthy, som tjente i den svenske Hær. Paa den venstre Side nærmest Dronningen sad Hertug Ernst's Gemalinde, den fem og tyveaarige Augusta, sødt Prinsesse af Slesvig-Holsten-Glücksborg, den engelske Gesandt Sir Philip Meadom, Hertug Ernst og derefter fulgte endnu en Forsætter. Altsaa var ikke en eneste af de danske Herrer bleven funden værdig til at sidde med ved Tæppet, hvilket var at drive Højligheden med Gæsterne vel vidt. Alle, var det end Rigets Hofmejer, den svagelige Joakim Gersdorf, som omkring Tæppet som Tilskuere; dog gik der Bager omkring og holdt Herrerne Vin, og dette har vel hjulpet lidt til at helde Humøret oppe. Og saa talde Majestæterne nu og da en af Herrerne hid for at sige dem et Par naadige Ord.

Tæppet varede i tre samfulde Timer, og hver Anretning indbares i stort Optog med en Marskalk i Spidsen. Musikanterne forlyskede nu og da Dyrerne med en mere larmende end støn Musik, og Drabanterne holdt Bagt ved Dyrerne, hvorfra de flere Gange ved at falde Hællebarberne maatte dride indtrængende nysgerrige tilbage.

Samtalen ved Tæppet gik ifar i Begyndelsen ikke meget livlig. Kun Hertug Ernst og hans Gemalinde viste sig muntre og nød uden politiske Sidelanter den skønne Fæst og Kong Karls og hans Følges interessante Selstøb; men da Binen begyndte at gaa de høje Herrer i Hovedet, løstes Lungebaandene, og hvor var som Kong Karl end hidtil havde vist sig i sine Udtalelser, saa indlød han sig dog nu paa at fortælle om de under dette Felttog udfærdigede Farer og Møjsommeligheder, og han hidtalde Erik Dahlberg og foreskillede denne for sin kongelige Værd med de Ord:

„Her ser Eder's Majestæt den Mand, som viste mig Vej over Jæn!“

Kong Frederik var saa godmodig at række sin Haand frem, som Dahlberg underdanig trykede, men Sofie Amalie maakte ham med et lynende Blik.

Klotten ellers havde Tæppet, og Kong Karl gik fort efter til Ro. Han sov sødt i sin pragtfulde Senge, der fulmede af atlasbetrukte Puder og Dyner, paa sine Lagener og med et kostbart, perlestuuet Silketæppe over sig. Han havde næppe i lang Tid høilet paa saa blødt et Leje; men Staaene, Halland, Væsting og det halve Norge, den lykkelige fuldstændige store Væring, var ham fittet en endnu blødere Hovedpude.

Da han den næste Morgen var staaet op og fuldt paaklædt stod ved det aabne Vindue og saa ud i Slots- gaarden, lod han Erik Dahlberg-talbe, som det viste sig, kun for at holde lidt Snat med sin tro Tjener; thi Kongen var en stor Vær af slægtfornime Samtaler. Dog blev han nu staaende i dybe Tanker ved Vinduet, saa at Dahlberg maatte vente en Tid i erbarlig Tavsbed; men pludselig vendte Kongen sig om og sagde med et muntret Blik fra sine kloge Øjne:

„Hvad tænkte jeg nu ret paa, Dahlberg? Det gælder en støn Gaard i Staaene; den giver jeg dig, kan du gætte det!“

„Den Gaard vinder ikke jeg“, svarede Dahlberg med et Blik. „Kong Karls Tanker flyde som Øren; det er ikke os andre givet at følge dem.“

„Vel svaret, min Gut; men dine Tanker naaede dog mine, den Gang du gik forud over Jæn. Du er velkommen af et Væneag, bar den Dren end ingen Krone.“

Kongen gav heri ikke Erik Dahlberg for stor Værd; thi ene og alene paa Dahlbergs Tilstandelse og tværtimod de andre? Naad, endogaa den altformaaende Rigsadmiral Wrangels, ja endogaa trods Korsthy's Ulfeldts indtrængende Værd, gik den svenske Konge til det Vobestlykke. Hans og den franske Gesandts Ekvivaarsant da ogsaa i Lille Væst, og ved Overgangen fra Langeland til Volland gik et Par Kompagnier Ryttere igennem Jæn og druknede; det var allerede faldet ind med Tøvejr og der stod somme Steder en halv Min Mand over der af Jøllenes og Hestenes Vægt nedtrykne. „Alligevel“, indskød Dahlberg med sit Hoved for et inffektat Udfald, og han kom den Gang til Kong Karl med et Bøand i sit Anaphil, paa hvilket han havde affat Jæns Lykkelse, der vaa sine Steder naaede atten Tommer. Wrangel, som havde spaaet, at Dahlberg ved sine letsinde Naad vilde have Kong Karl afsmied Krone og Liv, tilgav aldrig sin unge Medbejler til Kongens Gunst hans Held, bar fra den Dag af Rag til ham og sit i sin Tid, efter Kongens Død, held til at lade ham det føle, saa at Dahlberg atter midte Gaarde? Særpinge i Staaene, som Kongen virkeligt stænkede sin Yndling, som Pant for den kongelige

Gave paa seksen Tusind Daler, efter Nuidens Forhold en næsten fem Gange saa stor Sum.

„Eder's Majestæt ved tun alt for vel“, svarede Dahlberg, medens hans mandige Ansigt rødmende af stolt Glæde, „at denne Tanke var eders egen; jeg kom den kun i Mæde og søgte at holde de modfaldne Naadigvæse Staaen.“

„Ja, du er en Mand efter mit Sind, Erik! men for ikke at pine dig med at raade Gaader, vil jeg aabenbare dig mine Tanker i denne Stund. De skal helt loot ved Jorden; jeg gjorde et simpelt Regneflykke. Sig mig, hvor mange Tønder Guld har det vel kostet at bygge dette Slot og smykke det saa prægtig; tæller mig den hele Stads!“

„Det har kostet en god Slump Penge, Eder's Majestæt! men dog havde Kong Kristian Penge tilovers til endda at bygge et lille Slot over i Gaaden. De danske Herrer vilde mig det denne Morgen og fortalte mig, at den salige Konge gjorde saa for at bestemme dem, der havde spaaet, at han vilde ødelægge sig ved Frederiksborg, og han talde da den lille Bygning Sparepenge.“

„Ja, Kong Kristian var en god Husholder og en dygtig Bygmester; han var endda mere! Min Morfar Kong Karl den Niende, ligesom ogsaa hans Efterfølger i Regeringen fik at føle, at der var Kraft i Gulden. Men dog siger jeg: vel Sorige, at han var saa lær af Proot thi, Dahlberg, hvor mange Regimente kunde der være hvervet for de Penge, dette skønne Slot har kostet?“

Dahlberg, der selv havde stor Sans for de skønne Kunstler, havde en svag Følelse af, at der i hans Hertes og Konges Tanke var nogen Raahed; men han var dog ogsaa selv fremfor alt Soldat, og den Indvending, han vilde have fremsat, døde hen paa hans Læber.

„Hvæ“, svarede han livlig, „end Eder's Majestæt har haft nødig til at undertvinge Polen og bringe Danmark saa haardt i Allemne.“

„Saa tænker og jeg“, sagde Kongen. „Men“, vedblev Dahlberg, „Danmark er et rigt Land. Det kan vel evne at bygge slige Slotte og endda holde en stært Hær.“

„Det kunde, Dahlberg, det kunde! Nu have vi knækket det's Magt for lange Tider.“

„Der talte Eder's Majestæt et sandt Ord! Men hvad vilde ogsaa den stærkeste Hær have gaaet Danmark med en Hælsberre som Kong Karl den Niende Gudsfaa?“

„Nu, Dahlberg, saaledes bør vi ikke raadomere. Der er en Herre over os alle! Han banebe Væjen vidunderlig for os, og han være priiset og takket derfor! Kun er vi undertiden til Sinds at tanke, at vi ikke fuldstændig har udmæntet den kostelige Oskation, Gud gav os til vor Riges Formæelse. Vi vare for blødfinde, da vi lod Kong Frederik blive siddende i sit Rige og paa dette skønne Slot.“

Dahlberg saa sludende op.

„Ej, Eder's Majestæt!“ sagde han, „da maa J dog vel være tilfreds med dette glørværdige Felttogs Resultat og det rigte Bytte, som den Moskiske Traktat bragte eder.“

„Saamænd“, svarede Kongen pludselig tilbageholdende og mut. „Vi langes dog efter at komme herfra; vi ville trække Væjret friere i Staaene!“

Trods dette Ønske maakte Kong Karl holde ud paa Frederiksborg hele denne Dag, den 4de Marts, og havde han været der med god Vilde og et velvilligt Sind, vilde Tiden ikke være falden ham lang, da Kong Frederik gjorde alt for at underholde sin høje Gæst og hans Følge, førte dem selv omkring paa Slottet for at vise dem alle bet's Herligheder og forsømte heller ikke at føre dem over til Sparepenge, hvor der var en Art Musikantter med sjældne og kostbare Vaaben og juvelprykkede Ridetøjer. Her stænkede han Kong Karl ti prægtig opfærdede Heste af edelt, arabisk Blod, og gav nogle Herrer af Følget store Gaver.

Imidlertid forsømte Kong Frederik ikke Lejligheden til at saa Kong Karl i Tale under fire Øjne. Monarterne havde to Samtaler, som varede et Par Timer, men hvad de havde talt om, er blevet en dyb Hemmelighed. Fremtiden vilde imidlertid, at hvad Kong Frederik end kan have sagt sin Nabo og Overvinde, saa har det ikke gjort det ønske Indtryk, uden for saa vidt der virkelig er faldet nogle Ord om Korsthy's Ulfeldt, mod hvem Kong Karl fra nu af blev tolv og mindre naadig. Dog kan dette forklæres allerede deraf, at den svenske Konge ikke mere havde Ulfeldts Tjeneste nødig, ligesom en Forræder sjælben i Langden veligholder endogaaa deres Tillid, hvem hans Forræderi er kommet til gode.

Heller ikke den udbøise Gæstfrihed eller al Kong Frederik's Hjertelighed gjorde mindste Indtryk paa Karl Gustav, og det kom ret for Dagen, da Kronprins Kristian, som han ønskede at se, blev hentet fra Rødenhaan og foreskillet for ham. Vel kærtegnede han den unge Prins, der dengang nysig havde flydt sit tolvte Aar; men da de danske Herrer af denne gunstige Stemning vilde søge Lejlighed til at underholde sig i Fredsforhandlærene, faldt det uheldig ud.

De bad nemlig Copet om at gaa til Kong Karl og bede ham stænte Kronprinsen det ved Moskiske-Traktaten affaaede, Ironidhjem Silft tilbage. Copet gik nødig det Værinde, indlød sig dog til sidst derpaa, men fik det karakteristiske Svar: „Hils de danske Herrer og sig dem, at for Tiden er det ingen Magnus Smet, der regerer i Sverrige!“

Dette Svar viser, at Kong Karl var inde i sit Lands Historie; thi Magnus Griffen, kaldet Smet eller den spage, sig sig tage ved Næsen af den danske Konge Valdemar Atterdag, der fraklæbte ham de naaeste Provinser.

Kong Karl Gustav var nu vissejlig ikke den Mand, der i Statsfager lod sig blødgøre eller overliske, og derfor var han at prife; men naar han af sin Lykke i det nys til- endbragte Felttog treede at have Grund til at ringeagte det danske Folk, og han nu af den danske Konges jævne Sind og Gæstmildhed drog den Slutning, at Frederik de Tredie var en saagssindt Person, gjorde det herten hans Stærpsind eller hans Karakter Væ. Og dog for- lød han Frederiksborg med dny Ringegat for sin kongelige Værd og hans Underfaatter; Lyften til at rde Kronen af den danske Konges Hoved og Uppitteten efter danske Provinser var vokset. Men det skulde i Fremtiden vise sig at det danske og norske Folk ogsaa er af nordist Rod, saa vel som det svenske, og har Stammens Sejhed og Kraft og han skulde til sin Overraskelse saa at vide, at der

Kong Frederik boede en Heltetjæl, om end af en anden Art end hans egen.

Den 5te Marts holdtes Tæppet til den sødvanlige Tid, nemlig Klotten ti, og Klotten eet rejste Kong Karl, efterladende rige Gaver til de danske Herrer, der havde opvartet ham. Afstregen stete under de samme Væresbninger som Ankomst; Kong Frederik ledfagede sin høje Gæst et Stykke paa Bejen og sit mange Takfigelser og sagde Ord ved Afsteden. Saa rejste Kong Karl med sit Følge til Helsingør for at drage over til Staaene.

„Saa, nu er den Stads forbi“, sagde Klavs Ohm, da de sidste Herrer af Følget forsvandt gennem Porten, og der blev tomt i Slotsgaarden.

„Og vel er det!“ udbød Thor-Smede; „thi du tender vel nok det gamle Ord, at en Fjst og en Gæst lugter ikke den tredje Dag? Nu saa vi Kong Karls Hæ; gid vi aldrig mere saa se hans Taa!“

Men det sidste svenske Skud ingenlunde gaa i Opfyldelse; thi den næste Sommer sad Kong Karl paa Frederiksborg, selv Værd, og holdt Hof der tilligemed sin Dronning.

Kong Karl indtraf først til Helsingør hen ad Aften, hvor Opholdet kun skulde være kort; men ikke des mindre havde en stor Stare af Vhens Folk samlet sig ved Stiksbroen for at se hans Afreise. Nysgerrigheden var stærkere end enhver anden Følelse, og desuden var der allerede uendelige Rygter i Omloeb om den svenske Majestæts Besøg paa Frederiksborg, og det blev fortalt, at Kong Karl til Tak for nydt Gæstfrihed skulde have tilbagegivet nogle af de affaaede Provinser.

Tæt stod Mennelemangden ved Havneporten, der havde sig i mørk Alvor, stættet til Kristian den Fjerdes Mur og med hans Navneffier paa sit Bryst, ret som en branten Gubbe, misfornøjet med Slægtens Færd og stillet til at give Fæstligheden det mest mulige Ufbræk. Drenge og Søfolk vare klæbde op paa Muren for at se bedre, og Mænd og Kvinder stod i tætte Rader nedenfor, da de vilde, at gennem Porten skulde Kongen for at indfiske sig. Der var Liv og Larm, og Følget gav sine plumpe, men ofte træffende Vittigheder til bedste, medens Artilleristerne stod med brændende Lunter ved Kanonerne paa Kronborgs Vælde for straks ved Antomsten at lade Væresaluten dun-dre løs.

Ved Toldkammerbygningen, som laa for Enden af Strandgaden, var der en lille, indbegnet Plads, hvor det kun var honette, det vil sine velskæbte Folk tilladt at epholde sig. Der havde Toldembedsmændene og nogle af Vhens mest ansete Borgere med deres Kvinder og Døite samlet sig. Blandt dem fandtes ogsaa Mittel Hansen, Maren, Lisbeth og Jæns Henriksen.

Denne Familiens tro Ven lod et Ord falde om, hvad ter var stet siden St. Hansdag forgangen Aar. Da gamle Peer Kristensen gjorde det sidste, men forgydes forgyd paa at genvinde sit Hælbred. Den hellige Helænes Rilder havde ingen fornygende Kraft for ham; tværtimod var han vendt sig tilbage til Hjemmet, stænkede saa siden og lullede sine Øjne en Maaned derjæter.

„Jeg tænker paa“, sagde Jæns, „hvilken Guds Lykkelse det er, at eders gamle Fa'r lullede sine Øjne, forinden dette kom paa; det vilde være blevet ham en bebt Drif paa det sidste. For os, som ere blebne oven Jorde, er der da heller ikke stor Glæde ved at bo i Helsingør og se over til Staaene!“

„Saamænd nej!“ svarede Mittel; „heller dø end med Sorigt at leve; men det var nu saa, at gamle Fa'r's Tid var omme; thi de unge staar Døden paa Lur, men de gamle staar den for Øje — naa, naa, Maren! græd nu ikke for det!“

Men uagtet Mittel klappede sin Hustru ventlig paa Armen, græd hun dog og maaste netop derfor mere, thi ikke alene blev hun mindet om sin Faders Lidelse og Enbelygt, men ogsaa om, at tilfældt var alt blevet helt godt mellem den gamle og Mittel, og hendes Hjerte rørtes ved at tænke derpaa.

„Det var ikke min Hensigt at bringe Smertens Taarer i eders Øjne, Maren!“ sagde Jæns.

„Aa, J skal have hjertens Tak derfor, Jæns!“ svarede hun og tørrede Øjnene; „det var vakkert af eder at minde vor gamle Fader i denne Stund og prife hans Vortgang fra denne elendige Verden; saa bliver det gamle Ord ej Sandhed: tun døde ere dny Mand's Venner!“

„Der kommer nogle Ryttere!“ udbød Lisbeth, der ikke var meget optaget i at pleje sørgelige Minde, stant hun ikke havde spigtet ved Peer Kristensens Snygele. Hendes Øjne foer uroligt omkring en ung Piges Lid og Videlykt.

„Snit, Snat!“ sagde Mittel; „det er kun nogle af Vhens Svende, der skulde holde Pladsen rdbellig; men du er saa forhippet paa at saa se Hans svenske Majestæt, som han var Storlutanen eller Rejseren i det romerle Rige.“

Lisbeth rødmede, fordi Bedrejelsen ikke var ganske ufortjent; men hendes Øjne funfled og stirrede lige fuldt mod Havneporten. Hun tænkte ikke meget paa Landets Nød eller Kongens Tab af Provinser, da hun intet havde mærket til Krigens Raabster. Det æventyrlige ved Kongens Tog over Jæn havde fængslet hendes Indbildningskraft, og hun var idrig efter at se „Nordens Lynild“ og hans tapre Stare.

Et stærkt Bulder af Hestetrag og Bognrullen naaede alles Dren, og de ilede nu ned til Stiksbroen for at være Vidne til Kongens Komme.

De danske Ryttere, førte af Kay Lykke, red bulbrænde gennem Porten og svingede op paa Havnepladsen; saa kom de kongelige Trompetere, der straks stødte vældig i Instrumenterne, men bleve overbøvede af Bulderet fra Kronborgs Kanoner. Foran den kongelige Vogn ved Distriklets Ribefoged, Hans Roffgaard, som havde faaet Ordre til at sørge for, at ingen Hindring standsede Hans svenske Majestæts Rejse, og at rde foran Kongens Vogn gennem hele Kronborgs Distrikt. I den kongelige Vogn sad Kong Karl selv, atter med Hertug Ernst ved sin Side, og Følget kom efter, de fleste til Hest. Oberst Overbeck med sine Ryttere sluttede Toget.

(Fortælling.)